

Tanítványokká teszel embereket vagy csak megtérésre hívsz? – Zac Poonen

Are You making disciples or converts? by Zac Poonen

<http://www.cfcindia.com/web/mainpages/articles.php?display=article12>

Mit foglal magában valójában a nagy megbízatásnak való engedelmesség

Általános hiba a hívők között, hogy kiragadnak egy igét egy témával kapcsolatban és a többi – ugyanarra a témára vonatkozó –igét pedig figyelmen kívül hagyják.

A Sátán azzal az igével kísértette meg az Urat, hogy *"meg van írva ..."* (Máté 4.6). Az Úr azonban elutasította a kísértést és azt mondta: *„viszont meg van írva ..."* (7. vers). Isten teljes akarata akkor érthető csak meg, ha az igét igéekkel vetjük össze. Ezért a *„meg van írva... „* és a *„viszont meg van írva ... „* együtt ad helyes eredményt.

Nézzük az un. 'nagy megbízatás' kérdését.

Jézus megparancsolta a tanítványainak, hogy *"menjenek el az egész világra és hirdessék az evangéliumot minden teremtsnek"* (Márk 16.15). Megparancsolta viszont nekik azt is, hogy *"menjete el és tegyete tanítványokká minden népet"* (Máté 28.19). Ez a két parancsolat együtt jelenti a 'nagy megbízatást'! Csak ezen megbízatás körültekintő figyelembevételével és az annak való engedelmesség által tudjuk felismerni és betölteni Isten teljes akaratát.

Evangelizálás

Az első lépés nyilvánvalóan az, hogy ki kell menni és hirdetni az evangéliumot mindenkinek (Márk 16.15). Ez a parancsolat nem egyes hívőknek szól, hanem Krisztus egész testének. Minden egyén és bármely helyi gyülekezet számára adott a lehetőség, hogy hirdesse az evangéliumot minden embernek a földön. Mindegyikünknek van egy kis része ebben a feladatban.

Ez a rész bármennyire is kicsi, azt nekünk kell elvégezni. Itt jön be a képbe az Ap.csel 1.8. Minden hívőre kell, hogy eljőjön a Szent Szellem és felhatalmazza erővel, hogy hatékony bizonyágtevője legyen Krisztusnak. Óvatosan jegyezzük csak meg, hogy nem mindenkinek van evangélista elhívása (mivel Krisztus csak némelyeket adott evangélistáknak a gyülekezet számára, ami az Ef. 4.11-ből nyilvánvaló), de mindenkinek van elhívása arra, hogy Krisztus bizonyágtevője legyen.

Egy evangélistának kiterjedtebb a munkaterülete, mint egyszerűen bizonyágot tenni. Egy bizonyágtevőnek hirdetni kell Krisztust abban a körben, amiben mozog és dolgozik: a rokonok, a szomszédok, a munkatársak felé a hivatalában és mások felé, akikkel napközben találkozik utazás közben, akikkel megtörténhet, hogy Krisztushoz lehet vezetni őket. Ezek azok a helyek, ahol mindannyian bizonyágtevők tudunk lenni, bármilyen világi foglalatosság közben.

Krisztus azonban evangélistákat is adott a gyülekezet számára, akiknek egy szélesebb szolgálatuk van az elveszettek elérésére. Az evangélisták feladata *nem* csak annyi, hogy „megnyerjék a lelkeket” vagy, hogy „Krisztushoz vezessék az embereket” (mint azt általában halljuk), hanem ’fel is kell építeni Krisztus testét’ (ahogyan azt az Ef. 4.11-12 nyilvánvalóvá teszi). Ezen a területen van a legnagyobb hiányosság sok mai evangelizáció esetében. A legtöbb mai evangelizációnak *semmi köze* Krisztus testének felépítéséhez, hanem csak az egyének megmentéséhez. Ezeket a lelkeket azt követően visszaküldik a halott ’gyülekezeteikbe’, ahol hamarosan elveszítik minden lelkesedésüket, vagy legfeljebb langyossá válnak és arra várnak, hogy az Úr egy napon kiköpje őket a szájából. (Jel. 3.16). Akár így, akár úgy, de ők nem épülnek be Krisztus testébe. Így csupán a Sátán szándéka valósul meg: a személyt azt követően „kétszerte inkább a gyeheña fiává válik” (Máté 23.15) Először azért, mert elveszett volt, másodsor pedig, mert néhány evangélista becsapta őket azt mondva nekik, hogy meg vannak mentve, holott még mindig elveszett állapotban vannak! Az egyetlen dolog, ami az ilyen evangelizálások alkalmával felépül: az evangélista személyes tekintélye. Az egyetlen oka az ilyen evangelizálásnak rendszerint az emberek tiszteletének megszerzése, vagy mindkettő!

Jézus evangélistákat hívott el, hogy ’embereket halásszanak’. Az evangelizálás azonban megtéretlen ’keresztyén’ vezetőkkel együttműködve vagy szavazatokat gyűjtő politikai vezetők csoportjának védnökségével végezve olyan, mint lyukakkal teli hálóval halászni. Senki sem gondolhat arra, hogy Jézus meghívna Annást vagy Kajafást vagy Heródest vagy Pilátust, hogy üljön fel az emelvényre és nyissa meg az evangelizációs összejövetelét! Sok evangélista mégis ez teszi, de nem csak teszi, hanem még dicsekszik is a pódiumukon ülő megtéretlen vezetőkkel.

Az ilyen „hálókkal” kifogott halaknak megengedik, hogy visszamenjenek a tengerbe (halott ’gyülekezetek’), hogy a következő evangelizáció összejövetelen ismét kifogják őket, csak azért, hogy ismét visszaengedjék őket a tengerbe! Ez a folyamat ismétlődik állandóan sok evangélista által tartott felekezeti közötti összejöveteleken, ahol minden evangélista megszámolja a feltett kezeket vagy döntési kártyákat. Az ilyen evangelizációk nem az angyaloknak okoznak örömezt a mennyben, hanem a Sátán hadseregének! Hiszen az angyalok hogyan örvendezhetnének azoknak, akiket kétszerte inkább a pokol gyermekeivé tettek? A mai evangelizációs statisztika teljesen félrevezető.

Annak ellenére, hogy jelek és csodák történnek az üzenet kihirdetésekor, hogy Jézus megbocsátja a bűnöket és meggyógyítja a betegségeket, a kérdés még továbbra is a következő: mennyi embert tesznek tanítvánnyá és építenek be Krisztus testébe az ilyen evangelizációk által?

A mi Urunk apostolai sohasem vettek részt ilyen evangelizációkban. Ők a megtértjeiket egy helyi gyülekezetbe vitték be, hogy tanítvánnyá tegyék őket és felépüljenek szellemileg.

Az Ef. 4.11-ben említett öt szolgálati ajándék (apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók) az 1 Kor. 12.28-ban fontossági sorrendben van felsorolva. Ez azt

mondja, hogy „*némelyeket rendelt az Isten az egyházban: **először** apostolokat, **másodszor** prófétákat, **harmadszor** tanítókat, aztán gyógyításnak ajándékait* (ami az evangélistára utal, mivel minden evangélista az újszövetségi időkben rendelkezett a gyógyítás ajándékával), *és azután kormányokat* (szó szerint 'azok, akik irányítják a hajót', utalva a pásztorokra és a tanítókra)."

Ez világossá teszi, hogy Isten szemében az apostol, a próféta és a tanító fontosabb szolgálati ajándékok Krisztus teste felépítése szempontjából, mint az evangélista. Az evangélista csak akkor tudja megtalálni az igazi helyét a szolgálatában, ha elfogadja a kijelölt helyét az apostolnak, a prófétának és a tanítónak engedelmességgel; csak így tudja szolgálni Krisztus testének építését. Ilyen értelemben a huszadik századi evangélisták eltértek Isten igéjétől.

Tanítvánnyá tétel

Az evangelizálás célja akkor érthető meg teljesen, ha a nagy megbízatás második részének a fényében nézzük: „*tegyetek tanítványokká minden népeket*”. (Máté 28.19). Istennek a megtéretlenekre vonatkozó terve az által van teljesen betöltve.

A megtértet tanítvánnyá kell tenni!

Sajnálatos módon ma az un. megtért gyakran nem igazi megtért, mivel sok esetben nem bánta meg a bűneit. Az evangelizációs összejöveteleken csak azt mondják neki, hogy higgyen Jézusban, a bűnbánat vagy a visszafordulás szükségességét nem említik neki. Az ilyen megtérték azért jönnek Jézushoz, hogy megáldja és meggyógyítsa őket és nem azért, hogy elhagyják a bűneiket. A legtöbb mai megtért ezért egy koraszülött csecsemőhöz hasonlít, 'kihúzza' a türelmetlen szülésznő ('evangélista') által, amikor még nincs készen a születésre, növelve az evangélista hírnevét és javítva a statisztikát. Ezek a koraszülött csecsemők azonban rendszerint nagyon hamar meghalnak, vagy állandóan problémákkal küszködő hívők lesznek az életük hátralévő idejében – megszámlálhatatlan problémát okozva a pásztoraiknak. Az ilyen embereket nem lehet 'vissza-esőnek' nevezni, mert valójában nem volt honnan visszaesni, mert sosem voltak 'elől'! Jézus azt mondta, hogy az angyalok örvendeznek a mennyben a megtért bűnösök felett, de nem olyan bűnösök felett, akik csupán hittek, de sosem bánták meg bűneiket. (Lukács 15.7-10).

Jézus beszélt róla, hogy Zakeus házána udvössége lett, de csak azt követően (és nem előtte), amikor megígérte, hogy az elmúlt életében elkövetett minden pénzügyi csalását rendez. (Lukács 19.9) A mai evangélisták sajnos kihirdetik az 'üdvösség elnyerését' a helyreállítás szükségességének említése nélkül!

Még ha alapos bűnbánatot követően egy személy valóban meg is tér, azt követően őt még tanítvánnyá is kell tenni, ha be akarjuk tölteni Isten akaratát az életében. Azok az evangelizálások, amelyek nem tesznek tanítvánnyá embereket, csak a munka felét végzik el.

Gyakran az evangélista vágya az, hogy saját királyságát építse fel. Ez megakadályozza őt abban, hogy együtt munkálkodjon azokkal, akik az ő „megtértjeit” tanítvánnyá tehetik. Nem szabad elítélnünk az ilyen evangélistákat, mert azt mondtuk: ne ítéljetek. Az ilyen evangélistáknak azonban minden bizonnyal választ kell adniuk az Úr előtt az utolsó napon, mert megakadályozzák, hogy a megtértjeik tanítvánnyá váljanak.

Az első feladat hitre és bűnbánatra vezetni az embereket, amit a víz alá merítésnek (vízkereszttség) kell követni, ahogyan azt Jézus világossá tette a Márk 16.16-ban; és Péter Pünkösöd napján (Ap.csel. 2.38; Máté 28.19) szintén említi a bemelegítés szükségességét. Ezért ez nyilvánvalóan a következő lépés mindazok számára, akik újjászülettek.

Azt követően az újjászületett hívőnek követnie kell Jézust, mint az Ő tanítványa a mindennapi életében.

A tanítványság feltétele

A Lukács 14.25-35 nagyon világosan leírja a tanítványság feltételét.

Ebben az igeszakaszban Jézus egy olyan emberről beszélt, aki egy torony alapjait rakta le, de nem tudta befejezni az építkezést, mert nem volt képes megfizetni a költségeket (28-30 versek). Ez azt bizonyítja, hogy ára van annak, hogy valaki tanítvány legyen. Jézus azt mondta nekünk, hogy először ülünk le és vegyük számba a költségeket, mielőtt hozzánk kezdenénk az építkezéshez.

Isten a bűneink megbocsátását követően nem vár éveken keresztül, hanem már az elején világossá teszi számunkra, hogy valójában milyen árat kell fizetnünk a tanítványságért. Jézus megmondta az embereknek a tanítványság árát azonnal, amikor Hozzá jöttek. Megmondta azt is, hogy az a hívő, aki nem akar tanítvány lenni, az használhatatlan Isten számára: olyan, mint az ízet vesztett só.(35. vers).

Ahhoz, hogy egy megtért ember tanítvánnyá váljon, *először* is: vágjon el minden olyan köteleket a rokonaival kapcsolatban, ami megakadályozza őt abban, hogy az Urat kövesse (26. vers). *Másodszor*: késznek kell lennie megtagadni magát, hogy letegye az önző életét, és naponta meghaljon. (27. vers). *Harmadszor*: fel kell adnia az anyagi javak iránti szeretetét (33. vers). Ez a három minimális követelmény vonatkozik mindenkire, aki tanítvány akar lenni.

A tanítványság első feltétele, hogy elvágjuk a természetes (érzelmi és testi), túlzott szeretetet, amivel a rokonaink felé vagyunk.

Jézus azt mondta:

„Ha valaki én hozzám jő, és **meg nem gyűlöli** az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit **nem lehet az én tanítványom.**” (26. vers).

Ezek erős szavak. Mit jelent az, hogy 'gyűlölni'? A gyűlölet egyenlő a gyilkossággal (1 János 3.15). Amit itt halálba kell adnunk az a rokonaink felé való természetes ragaszkodás.

Ez azt jelenti, hogy nem szeretjük őket? Nem. Egyáltalán nem azt jelenti. Amikor feladjuk az emberi ragaszkodásunkat feléjük, Isten azt egy Isteni szeretettel fogja pótolni. A rokonaink felé irányuló szeretetünk ekkor tisztul meg abban az értelemben, hogy Isten lesz mindig az első az életünkben, akihez ragaszkodunk és nem a rokonaink.

Sokan azért nem engedelmeskednek Istennek, mert félnek megbántani az apjukat, anyjukat, feleségüket, stb. Az Úr az első helyet igényli az életünkben! Ha nem adjuk meg Neki az első helyet az életünkben, akkor nem lehetünk az Ő tanítványa. Jézusnak Úrnak kell lenni az életünk minden területén, különben egyáltalán nem lesz Úr.

Nézzük meg Jézus saját példáját, amikor itt volt a földön. Jóllehet Ő szerette az özvegy édesanyját, de soha nem engedte meg neki a legkisebb dolgokban sem, hogy befolyásolja és eltérítse Őt az Atyja tökéletes akaratától. A kánai menyegzőnél látunk erre egy példát, ahol megtagadta, hogy az anyja sugalmazása alapján cselekedjen. (János 2.4).

Jézus arról is tanított bennünket, hogyan 'gyűlöljük' a testvéreinket. Amikor Péter megpróbálta Jézust eltéríteni attól, hogy a keresztre menjen, Jézus megfordult és a legerősebb szavakkal, amit valaha is mondott embernek, dorgálta meg Pétert. A következőt mondta neki: *"Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra."* (Máté 16.23). Péter javaslatában egy eltúlzott emberi szeretet volt. Jézus azonban megdorgálta őt, mert Péter javaslata ellentétben állt az Atya akaratával.

Jézus szeretetében mindig az Atya állt az első helyen. Jézus azt várja tőlünk, hogy mi is hasonló viszonyulással legyünk Őfelé. A feltámadása után Jézus - mielőtt egy pásztorrá tette volna Pétert az egyházban - azt kérdezte tőle, hogy jobban szereti-e Őt minden másnál a földön (János 21.15-17). Csak azok hordozhatnak bármilyen felelősséget Jézus egyházában, akik mindennél jobban szeretik az Urat.

Az efézusi gyülekezet vezetői veszélyben voltak, mert elveszítették az első szeretetüket az Úr felé. (Jel. 2.1-5)

Ha a zsoltárossal együtt tudjuk mondani, hogy *„kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!"*, akkor valóban betöltöttük a tanítványság első feltételét. (Zsoltár 73.25).

Az a szeretet, amit Jézus vár tőlünk, az nem érzelmi, romantikus, emberi ragaszkodás, ami szent felpeszditő énekeket énekelve fejezi ki magát az Úr felé. Nem. Ha szeretjük Őt, akkor engedelmeskedni fogunk neki. (János 14.21.)

A tanítványság második feltétele, hogy meg kell gyűlölnünk a saját életünket. Jézus mondta, hogy *"ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli ... a maga lelkét, nem lehet az én tanítványom."* (Lukács 14.26.)

Azt követően pedig a következőt mondta: *"ha valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom."* (Lukács 14.27). Jézus tanításai közül ez az egyik legkevésbé megértett tanítás.

Jézus azt mondta, hogy egy tanítványnak meg kellene *„tagadnia magát és felvenni az ő keresztyét minden nap"* (Lukács 9.23). Naponta megtagadni magunkat és felvenni a keresztyet fontosabb a naponkénti Bibliaolvasásnál és a naponkénti imádkozásnál. Megtagadni magunkat az a saját - Ádámban örökölt – életünk meggyűlölését jelenti. A kereszty felvétele azt jelenti, hogy halálra adjuk a saját (Ádámban örökölt bűnös) életünket. Először azonban meg kell gyűlölnünk azt, hogy halálra tudjuk adni.

A saját életünk Krisztus életének a legnagyobb ellensége. A Biblia ezt 'hústestnek' nevezi. A hústest a bennünk lévő gonosz vágyak tárháza, hogy a saját akaratunkat tegyük mindenkor, hogy a saját hasznunkat, a saját önbecsülésünket, a saját élvezetünket és a saját utunkat keressük.

Becsületesen be kell vallanunk, hogy még a legjobb cselekedeteinket is megrontják gonosz ambíciók, amik a romlott vágyainkból táplálkoznak. Amíg nem gyűlöljük meg ezt a 'hústestet', addig nem leszünk képesek követni Jézust.

Ezért beszélt Jézus olyan sokat a saját életünk meggyűlöléséről (vagy elvesztéséről).

Ez a kifejezés hatszor ismétlődik az evangéliumokban (Máté 10.39; 16.25; Márk 8.35; Lukács 9.24; 14.26; János 12.25). Ez az egy dolog van az Úr által elmondottak közül, ami leggyakrabban ismétlődik az evangéliumokban. Ennek ellenére erről prédikálnak a legkevésbé megértett dolog!

Ahhoz, hogy meggyűlöljük a saját életünket és feladjuk a saját igazságainkat és kiváltságainkat, abba kell hagyni a saját hírnevünk keresését, le kell mondanunk saját ambícióinkról és hasznunkról, és fel kell adni a saját utunk keresését stb. Csak akkor lehetünk Jézus tanítványai, ha hajlandók vagyunk ezt az utat járni.

A tanítványság harmadik feltétele, hogy le kell mondani minden vagyonunkról.

Jézus a következőt mondta: *"Valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom."* (Lukács 14.33).

A mi vagyonunk az, amivel, mint saját tulajdonnal rendelkezünk. *Minden javainktól* (vagyonunktól) *búcsút venni* azt jelenti, hogy a későbbiekben nem tekintünk úgy semmire, mint saját tulajdonunkra.

Ábrahám életében látunk egy példát erre. Izsák a saját fia volt – az ő tulajdona. Egy napon Isten megkérte Ábrahámot, hogy a saját fiát, Izsákot vigye az oltárra

áldozatként. Ábrahám az oltárra helyezte Izsákot és kész volt megölni őt. Isten azonban közbelépett és azt mondta neki, hogy nem szükséges az áldozat, mert bizonyította az engedelmisségét. (1 Mózes 22). Attól fogva Ábrahám megértette, hogy jóllehet Izsák az ő házában lakik, a későbbiekben mégsem birtokolhatja őt úgy, mint a sajátját, mert Izsák Isten tulajdona.

Ezt jelenti lemondani minden javainkról. Mindent oda kell tenni az oltárra és átadni Istennek.

Isten megengedheti nekünk, hogy használjunk néhányat azokból a dolgokból. Azonban nem gondolkozhatunk többé úgy azokról, mint a saját tulajdonunk. Még ha a saját házunkban is élünk, úgy kell tekinteni arra a házra, mint ami Istené; és hogy Ő megengedte nekünk, hogy abban bérleti díj nélkül éljünk! Ez az igazi tanítványság.

Megtettük ezt mindennel, ami értéknek számít az életünkben? A minden javainkba beletartozik a folyószámla, az ingatlan, a munka, a képzettség, a szellemi ajándékok, a tehetség, a feleség, a gyerekek és minden más, ami értéket jelent számunkra a földön. Ezt mind oda kell helyezni az oltárra, ha igazi tanítvánnyá akarunk válni. Csak akkor szerethetjük Istent teljes szívvel. Ez az a 'tisztá szív', amiről Jézus beszélt a Máté 5.8-ban. Nem elegendő tiszta lelkiismerettel rendelkezni. Egy tiszta lelkiismeret csak annyit jelent, hogy leszámoltunk minden ismert bűnnel. Egy tiszta szív azt jelenti, hogy mindent feladtunk!

Láthatjuk, hogy az igazi tanítványság magában foglalja a magatartásunk gyökeres megváltozását

- a rokonaink és szeretteink felé,
- a saját életünket és
- a saját javainkat illetően.

Amíg ezekkel a dolgokkal becsületes módon nem nézünk szembe, addig nem leszünk képesek teljesíteni Isten minden akaratát az életünkben. Amíg az igehirdetők nem ezt az üzenetet hirdetik a tanítványságról 'lelocsolva őket vízzel', addig nem lesznek képesek felépíteni Krisztus testét.

A tanítványság ösvénye

A Máté 28.20 továbbá arról beszél, hogy a tanítványoknak meg kell tanulni, hogy engedelmesek legyenek és minden - Urunk által adott – parancsolatot betöltve éljenek. Ez a tanítványság ösvénye. Csak el kell olvasni a Máté 5.,6 és7-es fejezeteit és meglátjuk, hogy a legtöbb hívőt egyáltalán nem zavarja, hogy nem engedelmeskedik több - Jézus által adott - parancsolatnak.

Egy tanítvány egyben tanuló és követő is.

Szükség van az országunkban olyan emberekre, akiket Isten arra hívott el, hogy hirdessék az Ő teljes akaratát, akik engedelmeskednek mindannak, amiket Jézus

parancsolt, és akik szenvedélyesen vágnak arra, hogy másokat is Jézus minden parancsolatának való engedelmességre tanítsanak – és így fog épülni Krisztus teste.

Jézus azt mondta, hogy minden tanítvány egyetlen ismertető jeggyel azonosítható – az pedig az egymás felé való szeretetük (János 13.35).

Jegyezzük meg! Jézus Krisztus tanítványai nem a prédikációjuk minőségével vagy a zenéjükkel, de nem is a 'nyelveken szólásuk' által, sem a Bibliájuknak az összejövetelekre való hordozásával, de nem is az összejöveteleiken keltett láрма erősségével azonosíthatók! Ők az egymás iránti buzgó szeretetükkel azonosíthatók. Az evangelizációs összejöveteleken, amikor embereket visznek Krisztushoz, be kell vinni őket egy azon a helyen lévő olyan gyülekezetbe, vagy létrehozni ott egyet, ahol a tanítványok szeretik egymást. Szomorú dolog, hogy sok helyen, ahol évente evangelizációs összejöveteleket tartanak, nehéz találni egyetlen gyülekezetet, amelyikről azt lehetne mondani, hogy annak tagjai nem harcolnak egymással és nem rágalmazzák egymást, hanem szeretik egymást.

Mindenki tudja, hogy egy új megtért képtelen győzedelmes életet élni röviddel a megtérése után. De mit mondhatunk, ha a küzdelem és az éretlenség jellemzi az országunk gyülekezeteiben lévő véneket és keresztyén vezetőket is?

Ez a legvilágosabb bizonyítéka annak, hogy a nagy megbízatásnak (a Máté 28.19-20-ban említve) a második és egyben legfontosabb részét – a tanítványság kérdését és teljes engedelmisséget Jézus parancsolatainak – teljesen figyelmen kívül hagyják.

A nagy megbízatás Márk 16.15-ben lévő első része az, amit mindenhol folyamatosan hangsúlyoznak. A hangsúly itt az evangelizáción van, ahol az üzenetet az Úr által tett jelek és csodák erősítik meg.

A Máté 28.19-20-ban a hangsúly azonban a tanítványságon van: a tanítványi élet van bemutatva a Jézus parancsolatainak való teljes engedelmisség által. Sok keresztyén azonosul az előbbivel, de az utóbbival nagyon kevesen. Az előbbi az utóbbi nélkül azonban olyan, mint egy befejezetlen és értéktelen emberi test. De kinek tűnik fel ez egyáltalán?

Jézus szolgálatáról olvasva azt látjuk, hogy óriási sokaság követte őt a gyógyító evangélista szolgálata miatt. Ő azonban mindig odafordult a körülötte lévőkhez és tanította őket a tanítványságról. (Lásd. Lukács 14.25-26) Bárcsak a mai evangélisták is ugyanezt tennék: vagy maguk, vagy az apostolokkal, a prófétákkal, a tanítókkal és a pásztorokkal együttműködve, akik képesek befejezni az evangélisták által elkezdett munkát.

Miért félnek az igehirdetők a tanítványság üzenetének hirdetésétől? Mert az le fogja csökkenteni a gyülekezeteik létszámát. Emiatt azonban nem tudják elérni, hogy a gyülekezeteik minősége sokkal jobb legyen!

Amikor Jézus a tanítványságról prédikált a sokaságnak, a sokaságból nemsokára csak a tizenegy tanítvány maroknyi csapata maradt mellette (Hasonlítsd össze a János 6.2-t a 6.70-el). Mások túl keménynek találták azt az üzenetet és elhagyták Őt (lásd. János 6.60., 66). Azzal a tizenegy tanítvánnyal azonban, akik vele voltak, Isten végül is véghezvitte az akaratát a földön.

Krisztus testeként a földön ma, nekünk ugyanazt a szolgálatot kell folytatnunk, amit a tizenegy apostol elkezdett az első században. Miután az embereket Krisztushoz vezetjük, el kell vezetni őket a tanítványságra és az engedelmességre. Ez fogja gyedül felépíteni Krisztus testét.

Az élet útja keskeny és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

Akinek van füle, hallja.

„Copyright – Zac Poonen”

Forrás: Christian Fellowship Church – Bangalore, India <http://www.cfcindia.com>

Fordította: Abonyi Sándor